

Arendalsvisan

Jag var en ung sjö - man, jag var blott ar - ton år, den gång jag blev för -
- lo - va - der, det var allt, om en vår. Det var en af - ton stil - la, då
kloc - kan hon var sju, som jag mo - digt fri - a - de till jung-frun fin och ljuv.

Hon artigt till mig talade, hon räckte mig sin hand
och sade: »Denna dagen vi knyta trohetsband».
Så var vi då förlovade i månade ti'. —
Så kom det en finare, han gjorde det förbi.

Vi lågo segelfärdiga, vi skulle gå ombord,
att lyfta upp vårt ankar ur Arendals fjord.
Bäst som vi stod och hivade med krafter och med sång,
brodern kom med brevet, såsom förut mången gång.

Jag brevet genomläste strax uti densamma stund.
Jag tänkte på den afton allt i den gröna lund.
Jag tänkte på den afton, då hon räckte mig sin hand,
och sade: »Denna dagen vi knyta trohetsband».

»Du hälsa skall din syster, så vänligen från mig,
att jag ej tänker sörja i Norges land och rik'.
Ty nu är seglen sträckta och vinden frisk och sval.
Adjö, ostadig Soffi, som bor i Arendal!»

Vi seglade för förliger vind från nordnordost.
En halv mil från Torungarna vi lämnade vår lots.
Och andra dagens morgon, då klockan den var sex,
så pejla vi Lindesnäs i norden tre kvart väst.

Se'n kursen sätts mot söder, vi länsa undan glatt.
Snart havets vind upprycker den tagg i hjärtat satt.
Adjö, åldriga Norge! Adjö, ostadiga vän!
Kanhända att du en gång får ångra dig igen.